

tímto protiprávním jednáním budí ve veřejnosti dojem, jako by si žalobce uvedený inserát byl objednal, čímž na své cti jest poškozován. Úmysl, žalobce poškoditi, byl dán již tím, že žalovaný musil vědět, že uveřejněním poškození žalobce nutně musí nastati. Za toto zúmyslné poškození jest žalovaný podle § 1295 druhý odstavec obč. zák. zodpovědný.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Bylo dovedeno již v rozhodnutí čís. 11.916 sb. n. s., k němuž se pro stručnost poukazuje, že platný právní řád nezná a nepřipouští zdržovacího nároku ani v případech, v nichž se lze důvodně pro budoucnost obávati nového porušení práva a nového poškození. Právem tudíž procesní soud zamítl žalobu uplatňující jen nárok zdržovací, aniž třeba řešiti otázku, lze-li postup žalovaného schvalovati a srovnati s požadavky dobrých mravů. Zdržovací nárok nelze dovoditi ani s hlediska §§ 1038 a 1040 obč. zák., k nimž žalobce poukazuje v odvolání, ani tamtéž uvedených §§ 1324 a 1311 obč. zák., ve kterých se řeší jen rozsah nároku na náhradu škody. Že nelze užiti k obdobnému výkladu a uznání zdržovacího nároku ani § 7 obč. zák., bylo vyloženo již v rozhodnutí nahoře uvedeném.

Čís. 13071.

Ustanovení § 261, šestý odstavec, c. ř. s. lze použiti i v řízení směnečném. Soud, jemuž byla věc postoupena, rozhoduje o tom, zda se ponechává v platnosti či zda se zrušuje směnečný platební příkaz, vydaný soudem postupujícím.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, R II 446/33.)

Na základě žaloby podané dne 3. května 1932 vydal okresní soud v B. směnečný platební příkaz ze dne 3. května 1933. Žalovaná vznesla námitku místní nepřislušnosti dovolaného soudu, načež žalobkyně navrhla odstoupení věci okresnímu soudu v P. Usnesením ze dne 10. června 1932 vyhověl okresní soud v B. námitce nepřislušnosti a postoupil věc okresnímu soudu v P., aniž směnečný platební příkaz zrušil. Žalovaná namítla u okresního soudu v P., že tento soud jest nepřislušný, poněvadž nemůže rozhodovati o bezúčinnosti směnečného platebního příkazu vydaného jiným soudem. Okresní soud v P. prohlásil řízení zmatečným. D ů v o d y: V řízení směnečném, ve kterém byl vydán směnečný platební příkaz, jest se soudu obmeziti na otázku, zda se směnečný platební příkaz ponechává v platnosti, či zda se prohlašuje bezúčinným (§§ 559, 553 c. ř. s.). Jiné okolnosti jsou ze sporu vyloučeny, zejména není vždy nutno soudu rozhodovati o existenci či neexistenci směneční pohledávky. Není zejména vyloučeno, by po zrušení směnečného platebního příkazu nebyla na základě téže směnky podána žaloba nová a vydán nový směnečný platební příkaz, stalo-li se

zrušení v důvodů, které nepůsobí trvale, jako pro předčasnost žaloby atd. Proti odkazujícímu usnesení podle § 261 c. ř. s. není opravného prostředku, avšak u soudu, jemuž věc byla postoupena, lze nově uplatňovati rovněž nepřislušnost soudu. Z této úvahy a z povahy směnečného řízení, jmenovitě z vyloučení námitek nepodaných v konečně třídní lhůtě, plyne, že odkázání sporné věci podle § 261 c. ř. s. jest sice zásadně přípustné i ve sporech směnečných, že však musí býti provedeno tím způsobem, že procesní soud, vyhovuje námitce nepřislušnosti prohlásí svůj směnečný příkaz za bezúčinný pro nepřislušnost a směneční žalobu postoupí soudu označenému žalobcem. Tento soud pak zahájí o směneční žalobě nové řízení podle zákona, vydá nový směnečný platební příkaz a doručí jej znovu žalovanému, který znovu může podati námitky. Jinak by byl žalovaný vyloučen se směnečnými námitkami, které nepodal proti původnímu směnečnému platebnímu příkazu, zejména byla by mu zcela odejmuta možnost namítati nepřislušnost soudu, na který věc byla odkázána. Podle § 261 c. ř. s. zamítne první soud návrh na odkázání věci jen v tom případě, považuje-li navržený soud za zřejmě nepřislušný. Jest však prakticky dobře možný případ, že nepřislušnost tohoto soudu není prvnímu soudu zřejmá a že přes to soud je nepřislušný. Nemůže býti tudíž vzata žalovanému možnost, by na základě změněné procesní situace znovu nepodal námitky t. j. soud, jemuž věc byla odkázána, musí vydati směnečný platební příkaz a znovu jej žalovanému doručiti. Soud ten nemůže tudíž vůbec rozhodovati o směnečném platebním příkazu vydaném jiným soudem a, dokud není pro nepřislušnost prohlášen bezúčinným směnečný platební příkaz okresního soudu v B. ze dne 3. května 1932, jest tento soud nezhojitelně nepřislušný pro rozhodování o této směnečné žalobě. Z toho důvodu bylo řízení zrušiti podle § 477 čís. 3 c. ř. s. *R e k u r s n í s o u d* zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal a rozhodl. *D ů v o d y*: Pro projednání směnečných žalob platí v podstatě tytéž zásady a normy civilního soudního řádu, jako pro žaloby ostatní. Nedojde-li k vydání platebního příkazu a ustanoví-li se o směnečné žalobě první rok, není vůbec úchylinky od normálního postupu, ač žaloba nepřestává proto býti směnečnou, žalovaný může při svém roku ohlásiti i námitku nepřislušnosti, žalobce pak při následujícím ústním jednání učiniti návrh podle § 261 c. ř. s. a soud má návrhu tomu vyhověti. Je-li to možné při směnečné žalobě takové, je to přípustné i při žalobě, v níž bylo navrženo vydání platebního příkazu a bylo postupovati dle ustanovení §§ 555 až 559 c. ř. s. Soud, jemuž byla žaloba dřívějším soudem postoupena, je postoupením tím vázán, leda že by jeho nepřislušnost byla nezhojitelná a proto bylo by k ní hleděti z úřadu. Spatřovati nezhojitelnost v tom, že soud, jemuž žaloba byla postoupena, má rozhodovati o tom, zda platební příkaz vydaný jiným soudem zůstává v platnosti, či se zrušuje, jak učinil první soud, nelze. Není pro to rozumného důvodu. Odporovalo by to zásadě zjednodušení sporu, které bylo zavedeno šestým odstavcem § 261 c. ř. s. k zamezení jeho zbytečného protahování a zbytečných soudních útrat. Nelze tvrditi, že směnečný příkaz vydaný nepřislušným soudem jest zmatečný a musí býti zrušen, neboť vznesením námitek proti němu nastává právě teprve

nutnost a možnost věcného prozkoumání žalobního nároku a postoupením podle § 261 c. ř. s. právě se způsobí, že o tomto žalobním nároku rozhodne nyní soud podle zákona příslušný. Otázka formelního zrušení nebo potvrzení platebního příkazu nepadá nijak na váhu. Podle odůvodnění napadeného usnesení měl okresní soud v B. prohlásit platební příkaz pro nepřislusnost za bezúčinný. Kdyby to byl učinil, nebylo důvodu navrhovati odstoupení podle § 261 odstavec šestý c. ř. s., an platební rozkaz by neměl již platnosti a an soud, jemuž směnečná věc byla postoupena, neměl by vlastně o čem rozhodovati, kdyby platební příkaz byl již zrušen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Správně vyslovil rekursní soud, že ustanovení § 261 šestý odstavec c. ř. s. jest použití i v řízení směnečném, neboť není důvodu, aby účelu, který tento zákonný předpis sleduje, nebyly účastnými strany ve sporu směnečném, nanejvýš, any úchytky od řádného řízení obsažené v §§ 555 až 559 c. ř. s. postupu upravenému § 261 šestý odstavec c. ř. s. nijak nebrání. Není zejména závadou, že postupující soud vydal již o žalobě směnečný platební příkaz. Tím byla sice vyřízena žaloba, ale jen za předpokladu, že žalovaný nepodá včas námitky ve smyslu § 557 c. ř. s. Stane-li se tak, dojde k dalšímu jednání, soud nařídí bez nového žalobcova návrhu rok k ústnímu přelíčení o námitkách (§§ 552 a 559 c. ř. s.), po jehož skončení rozhodne rozsudkem, v němž vysloví, zda směnečný platební příkaz zůstává ve své moci, či zda a pokud se zrušuje (§§ 553 a 559 c. ř. s.). Podnětem k dalšímu jednání jsou tedy námitky, jimiž se usiluje o zvrácení směnečného platebního příkazu. Byla-li tudíž věc ve smyslu § 261 c. ř. s. postoupena k žalobcovu návrhu na příslušný soud, bude tento prostě pokračovati v řízení o námitkách na podkladě spisů sporu se týkajících (§§ 138 a 261 c. ř. s.) a rozhodne ve vlastním oboru působnosti nikoli o žalobě, nýbrž o návrhu žalovaného obsaženém v námitkách, totiž o tom, zda se směnečný platební příkaz vydaný soudem postupujícím zachová v platnosti, či zda se zrušuje. Tato možnost by byla odňata, kdyby příkazující soud vyslovil zrušení platebního příkazu, a byl tím zmařen účel zamýšlený předpisem § 261 šestý odstavec c. ř. s., totiž zachování kontinuity řízení před soudem příkazujícím a soudem, jemuž věc byla postoupena, se všemi důsledky, zvláště zamezení nutnosti podání nové žaloby a případných námitek a tím i zabránění průtahům a ušetření zbytečných nákladů. Zamýšlel-li zákon, jak z citace § 138 c. ř. s. v šestém odstavci § 261 c. ř. s. zřejmě vysvítá, připojení procesualně řízení před druhým soudem k řízení soudu příkazujícího ve stavu, v němž bylo před tímto soudem, plyne z toho důsledek, že není závlady, by soud, jemuž věc byla postoupena, nerozhodnul o ponechání v platnosti nebo zrušení směnečného platebního příkazu, vydaného soudem postupujícím.